

72 hores amb els seguidors del Barça

Viatge cap a la glòria

EL TEMPS va viatjar a Wembley en autocar. 72 hores de viatge donen molt de joc. Aquest és el relat de les experiències viscudes, hora a hora, enmig de cinquanta joves seguidors blau-granes. És el diari d'un viatge cap a la glòria.

La Penya Almogàvers –que habitualment ocupa el gol nord del camp del Barça i es caracteritza per la pràctica activa de la no-violència– va llogar tres autocars per anar a Wembley. Els números 36, 37 i 38. Per rigorós ordre d'inscripció, i previ pagament de 20.000 pesetes, 150 joves van ser presents a Wembley gràcies a l'esforç organitzatiu dels Almogàvers. No tots els integrants de l'expedició almogàver eren, però, socis de la Penya. EL TEMPS va ser present en un d'aquests autocars i va viure la glòria de Wembley i les misèries d'un viatge molt més llarg del que s'havia previst. Un viatge que només el gol de Koeman va convertir en suportable.

DIA 19 DE MAIG

Gol Nord del Camp del Barça, 11,30h. Els responsables dels Almogàvers reparteixen els tiquets d'autocar a tots els que han efectuat el pagament corresponent durant les setmanes anteriors. Mentrestant, un dels líders de la penya confecciona una llista amb els noms i cognoms de tots aquells que volen entrar a Wembley sis hores abans del partit per col·locar les 21.000 cartulines de colors que compondran un espectacular mural amb la frase "Força Barça". La llista s'ha d'enviar per fax a la UEFA per tal que es permeti l'accés dels almogàvers a l'estadi.

L'hora prevista de sortida dels tres autocars dels almogàvers és les 12h. L'objectiu és arribar al port de Calais a les 4 hores de la matinada del dia 20 i agafar el primer ferri cap al port anglès de Dover. Finalment, se surt amb tres quarts d'hora de retard. El nostre autocar és el número 37. Sortim entre càntics i crits d'eufòria. Tenim per davant –en teoria, i si tot va bé– vint hores de viatge.

Els primers comentaris són per l'anunciada dimissió de Núñez. Algú recorda



Si no s'hagués guanyat la copa, el viatge hauria estat insuportable.

en veu alta que el successor natural, Joan Gaspart, ha estat present a la beatificació d'Escrivá de Balaguer. "¡Abans de tenir un president de l'Opus em faig de l'Espanyol!", crida un seguidor.

Abans de creuar la frontera, un jove –vingut especialment des de Formentera– no pot resistir la pressió de la bufeta i micciona dins d'una bossa de plàstic, provocant la hilaritat dels seus companys. Parem al Baix Empordà per dinar, i la

frontera es passa sense problemes.

En el primer peatge de la Catalunya Nord veiem els primers gendarmes. Se sent com algú els crida: "¡Louis de Funès!". Més riallades. El pitjor està per venir i impera el bon humor.

Amb l'arribada a Lió, el primer entrebanc. El conductor del nostre autocar s'equivoca de camí –no serà l'última vegada– i entrem en un polígon industrial semblant a la Zona Franca de Barcelona.

Es comença a acumular el retard.

Veiem la primera cinta de vídeo del viatge: "La Taronja mecànica". Acabada la sessió de violència gratuïta, el responsable de l'autocar —un algmogàver, de nom Roger— col·loca una cinta de cassette que conté nous cànctics d'ànim al Barça gravats especialment amb motiu de la final de Wembley. L'enregistrament es va efectuar —a iniciativa dels Almgogàvers— una setmana abans de la final en un pavelló de les instal·lacions del F.C. Barcelona. Per a fer-ho, s'aplegaren representants de les quatre penyes més "canyeres" del Camp Nou: Boixos Nois, Almgogàvers,

sa: si no es demana menjar calent no es pot consumir cervesa. Sembla que és una normativa que regeix al llarg de totes les autopistes franceses. Un aficionat crida, indignat: "¿Què volen, que em foti una vedella amb bolets?". La gent, resignada, beu coca-cola o aigua. La primera gota d'alcohol no es podrà consumir fins el pas del Canal de la Mànega.

Sense alcohol, doncs, continua el viatge, que cau en una fase d'avorriment integral. Uns dormen, altres miren per la finestra la foscor de la nit francesa, altres escolten música amb els *walk-man*. Però per vèncer l'avorriment qualsevol excusa

riallada com més va més escandalosa. Curiosa manera de divertir-se.

Quan s'esgoten els noms d'etarres, la gent reclama el passi d'una nova pel·lícula de vídeo. És el torn de *Los burdeles de Paprika*, l'autèntica estrella del viatge. La intensa activitat sexual de la jove Paprika és seguida amb el màxim interès pels culs, especialment els més joves —dels cinquanta viatgers, només tres són del sexe femení—. Després del film, la majoria s'adorm, i no és difícil imaginar el caire dels somnis de més d'un.

Mentre la majoria dorm arribem a París. A la sortida, el conductor es torna a equivocar de ruta. Apareixem en un barri dels afores. Encara hi seríem si una furgoneta de correus no ens n'hagués tret. L'incident serveix per a dues coses: posar la gent en contra del xofer i deixar clar que no arribarem a temps a Calais.

DIA 20 DE MAIG

Efectivament, el 37 entra al port de Calais a les vuit del matí, amb quatre hores de retard. Els autocars organitzats pel Barça, que havien sortit de Barcelona dues hores més tard que nosaltres, ja ens han atrapat. A Calais el caos és total. Algú ha fallat en l'organització. Desenes d'autocars bloquejats. Nosaltres ens hem posat en una cua que resulta no ser correcta. Els autocars es concentren formant un embus. Molts ens passen al davant tot i haver arribat més tard. Delegats del F.C. Barcelona i conductors negocien i discuteixen amb la policia de duanes francesa. No hi ha manera. Per algun motiu desconegut no ens donen pas, sembla que no hi ha prou ferris per a tots. Dins del 37, podem triar entre desesperar-nos o riure. Un curiós delegat del Barça ens ajuda a triar la segona opció. L'home, de bones penques, amb un vestit marró fosc d'abans de la guerra, mocassins negres i mitjons clars, corre amunt i avall, sufocat, demanant explicacions als francesos i gesticulant. Un ferri se'ns escapa davant dels nassos. Després de dues llargues hores d'espera, embarquem.

Per primer cop, comencem a sentir-nos dins de la final. Ja es pot consumir cervesa, s'assagen els primers cànctics, fa sol i la gent s'ho passa bé. Malgrat el retard. Al nostre ferri no hi ha pràcticament seguidors italians. Segurament ja deuen ser a Londres.

Arribats a Dover, cal complir el tràmit fronterer. El conductor de l'autocar agafa el micròfon i amb un accent andalús profund pregunta: "¿sois todos españoles?".

Sang Culé i Barça Fan Club.

L'ambient de l'autocar —una mica decaigut per les hores de viatge i el retard— s'escalfa de nou gràcies a la cinta. Es fa de nit, i parem a sopar. Som a quatre-cents quilòmetres de París. Encara.

És la primera parada en territori francès. Com que és el viatge d'anada, tothom porta entrepans fets de casa. Ens posem a la cua de l'autoservei, la majoria per demanar només beguda. Però sorpre-

és bona. Des de la part del darrere de l'autocar —la més radical i trempada— a algú se li acut començar a recitar en veu alta noms i cognoms de militants d'ETA, amb el sobrenom corresponent. De seguida li segueixen la broma, i la veritat és que el "fons nord" de l'autocar demostra un ampli coneixement de les qüestions basques. "Dienteputo!", "Txomin!", "Fititi!", "Argala!", "Mamarru!", i un llarguíssim etcètera. Cada nom, seguit d'una

JORDI MORERA



Tant se val d'on venim... ... si del sud o del nord

València, barri de Benimaclet, carrer Albocàsser. Són quarts de vuit del vespre i en un pis d'estudiants s'hi apleguen deu persones per viure junts la vibrant final de la Copa d'Europa. Tots ells, no cal dir-ho, tenen el cor blau-grana. I no són els únics. Per la mateixa zona, és fàcil observar-hi pancartes i banderes del Barça, quatribarrades i estelades penjant dels balcons. Ningú no diria que som a València. I en canvi, el desenvolupament del partit, com en tants altres pobles valencians, és seguit amb la mateixa emoció que a qualsevol indret del Principat. Falten nou minuts per a la finalització de l'encontre. Hi ha hagut una falta sobre Eusebio, i el llançament que fa Koeman de la falta acaba dins la xarxa italiana. Crits, traques... la tensió acumulada amb la por als penaltis esclata i omple tot l'ambient. Ara, només falta que s'acabi el partit. I l'àrbitre xiula el final.

L'endemà, però, la TV3 es va oblidar que al País Valencià hi ha més penyes barcelonistes que en cap altre lloc, després del Principat. A l'hora de mostrar el seguiment del partit fora de les comarques principatines, només Madrid, Sevilla i Jerez de la Frontera van tenir l'oportunitat de demostrar el seu suport a l'equip català. I tanmateix, el sentiment barcelonista entre els valencians depassa de molt el d'andalusos i madrilenys. Dies abans de la final, moltes penyes del sud es van desplaçar fins a Wembley, en avió o fins i tot en autocar.

De totes maneres, la celebració, si bé més íntima que a Barcelona, no va ser gens deslluïda. En moltes poblacions valencianes es va fer prou evident: Algemesí, Banyeres de Mariola, Sueca, Alcoi, Vila-real, Xirivella, València mateixa... I a Benimaclet, l'eufòria va desembocar en una improvisada manifestació pels carrers cèntrics de la barriada. Vigilats de prop per una dotació de la policia local, una cinquantena de persones hi celebren i cantaren ben fort cançons barcelonistes i consignes independentistes. I és que al País Valencià, moltes vegades, ser del Barça és també una reivindicació que va lligada al nacionalisme. En una ocasió com aquesta, és fàcil que totes dues vessants vagin unides.

Sigui com sigui, la festa va continuar fins a altes hores de la matinada i alguns van empalmar per anar a treballar. Igual que al Principat.

Joan Morales



Mal un gol no ha provocat una bogeria col·lectiva com la que es va viure a Barcelona, Londres i molts altres llocs dels Països Catalans i de l'estranger.

JORDI MORERA

"¡Noooooooooo!" , respon la gent. La policia anglesa no ens demana els documents i entrem al país sense problemes. Rumb a Wembley.

Al cap de deu quilòmetres, una sorpresa agradable. Penjada d'una paret, una gran pancarta ens saluda: "Barcelona, european champions". Dins del 37 es desencadenen novament els càntics de suport al Barça. Veiem més prop que mai el final de l'interminable viatge. I dues hores després de sortir de Dover... ¡Wembley! Les dues torres bessones de la catedral del futbol europeu ens saluden per fi. Els pubs dels voltants ja són plens d'italians.

Aparquem just davant de l'estadi, amb el gruix de l'expedició catalana. Són les 14 h, hora anglesa. Immediatament, un dubte: ¿Anem a Londres o ens quedem al costat de l'estadi? Uns quants -els que s'havien apuntat a Barcelona- entren a l'estadi per col·locar les cartolines de colors. Els altres, finalment, decideixen agafar el metro i dirigir-se a la city. Els acompanyem. Ens aturem a la Baker Street després de quinze minuts de trajecte. Dinem en una hamburgueseria. Les cambres són espanyoles, de Madrid.

Amb la panxa plena, ens dirigim a una taverna anglesa, de les típiques. "Globe Tavern". Es plena de *supporters* anglesos, sense samarreta -fa molta calor- i tatuats. Un dels aficionats blau-grana porta una bandera de Sant Jordi, que és igual que la senyera nacional anglesa. Ens miren amb simpatia. Un anglès resident a Alacant que ha vingut per veure el partit ens explica en castellà que l'afició local fa costat al Barça, i que si hi ha incidents serà entre anglesos i italians. Millor. Molts culés aprofiten que els lavabos de la taverna són amplis i nets per netejar-se per primer cop des de la sortida de Barcelona.

A les 17 h, dues hores abans del partit, tornem a agafar el metro cap a Wembley. Els vagons estan col·lapsats de seguidors dels dos equips. Convivència pacífica. Per si de cas, els voltants de l'estadi estan literalment presos per la policia anglesa. Es nota que tenen experiència. I tacte: la megafonia de l'estadi és en anglès, italià i català.

(Aquí fem un parèntesi. Ja se sap, però ho repetim: minut sis de la segona part de la prorroga. Llançament indirecte a tres metres de la frontal de l'àrea de la Samp. Stòitxkov la toca suau. Bakero la para. I Koeman...).

El partit ha acabat. La majoria dels barcelonistes desplaçats a Wembley voldrien quedar-se a Londres, llençar-se al Tàmesi com Joan Gaspart, emborratxar-se o simplement plorar tranquil·lament a qualsevol cantonada. Però no poden. Els autocars han de sortir cap a Barcelona una hora després del partit.

Els culés estan eufòrics però esgotats. No han parat de cantar i cridar des de dues hores abans del partit, i en moltes fases del matx han superat clarament els *tifosi* italians. Els autocars -també el 37- s'omplen a poc a poc. Una hora i mitja després del xiulet final de l'àrbitre, sortim en caravana cap a Dover. Però el nostre autocar sembla abonat a patir un retard crònic. Al conductor no se li acut altra cosa que aturar-se a posar benzina. Mentre lluita amb la màquina -la gasolinera és autoservei- veiem com la caravana blau-grana s'allunya, i la perdem de vista. Arribem a Dover tard. La majoria d'autocars ja han marxat amb un primer ferri. El conductor se'n desentén i ens quedem penjats al port de Dover durant quatre hores, esperant un nou ferri. La majoria dormen, altres van al bar, altres intenten infructuosament buscar una solució al



Protagonistes d'una nit màgica



Núria Feliu, l'única guanyadora de la porra dels famosos publicada a EL TEMPS (número 413). ¡Felicitats!



Ronald Koeman. L'holandès s'ha cobrat amb escreix els mil milions del seu traspàs.



Stòltxkov. Es va deixar la pell al camp i és un autèntic ídol per l'afició. Segur que no marxa del Barça.



Josep Guardiola. Entrarà en la història per la seva frase: "Ciutadans de Catalunya, ja la teniu aquí!".



Albert Ferrer. Ell i Guardiola van jugar com si fossin veterans. El planter, si se'n té cura, dona figures.

bloqueig, que cada vegada es fa més insuportable.

21 DE MAIG

A dos quarts de set del matí del dia 21 embarquem cap a Calais. Cares cansades, cossos baldats, resignació. Molts barcelonistes dormen aprofitant qualsevol racó del vaixell. Altres acumulen provisions al bar en previsió d'un llarg viatge de tornada. N'hi ha que encara tenen ganes d'activisme. Un jove es penja del màstil principal del ferry i hi penja una bandera del Barça, que oneja al costat de la francesa.

Arribem a Calais. Ara només queda travessar França sencera. Només. De seguida hem de parar perquè un dels viatgers ha de vomitar. És l'excés d'alcohol del dia anterior. Mentre ho fa, des de l'autocar l'acompanyen cantant l'himne del Barça.

L'autocar, per cert, a aquestes hores del viatge és un cau de porqueria. Els cendrers han estat sobrepassats, i el terra és ple de cues de cigarretes, ampolles de whisky, llaunes de coca-cola i cervesa,

papers de diari. Tot això, amanit amb la pudor a suor pròpia de cinquanta individus que fa tres dies que no es dutxen i la ferum de peus pròpia dels mateixos individus. Travessem França en aquest estat.

Només dos fets venen a animar el viatge. En primer lloc, la repetició de dos films que ja hem vist a l'anada: *Mal gust* (que fa honor al seu nom) i, fruit de la pressió popular, *Los burdeles de Paprika*.

En segon lloc, la rivalitat entre la part del darrere de l'autocar i la del davant, per motius diversos. És difícil la convivència durant 72 hores entre gent diferent, que no es coneix i que no sempre es comporta com correspon. Mig en broma mig de debò, el creuament d'insults entre un costat i l'altre del 37 fa patir pel bon acabament del viatge. El moment de més tensió es produeix quan en una àrea de servei alguns membres del sector del davant intenten consumir sense pagar, obligant els responsables de l'autoservei a cridar un guàrdia de seguretat. La sang, però, no arriba al riu.

Les hores, interminables, se succeeixen

l'una darrere l'altra. L'ambient, dins del 37, és cada vegada més carregat. Brutícia, pudor, el fum de cigarretes i el fum dels porros que dos dels joves —els únics— no han parat de fumar malgrat les protestes dels altres.

A les onze de la nit, última parada per sopar. Trucades a Barcelona per avisar del retard. Són les últimes hores. La majoria les passen dormint.

DIA 22 DE MAIG

A les sis del matí, l'autocar número 37 arriba al Gol Nord del Camp Nou. El mateix lloc d'on havíem sortit tres dies abans. Rebutats, bona part dels integrants del 37 van a les portes de l'Hotel Princesa Sofia en busca d'un taxi que els dugui a casa. La majoria tindran el partit gravat en vídeo. El miraran tants cops com calgui, fins que comprovin que és veritat, que som campions d'Europa.

Eduard Voltas
Francesc Abad